

Sygn. akt I PK 230/04

POSTANOWIENIE

Dnia 9 marca 2005 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Roman Kuczyński

w sprawie z powództwa Z.Ż.
przeciwko "M." Spółce Akcyjnej w S. w upadłości
o ustalenie, że umowa o pracę, zawarta 2. XI. 1998 r. nie została rozwiązana i o
zapłatę kwoty 72.272,20 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, premii, dodatku
funkcyjnego i wyrównania zasiłku chorobowego,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 9 marca 2005 r.,
kasacji powoda od wyroku Sądu Apelacyjnego w B.
z dnia 1 kwietnia 2004 r., sygn. akt III APa .../04,

odmawia przyjęcia kasacji do rozpoznania.

Uzasadnienie

Wyrokiem z dnia 1 kwietnia 2004 . Sąd Apelacyjny - Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w B. oddalił apelację Z. Ż. od wyroku Sądu Okręgowego - Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 12 grudnia 2003 r., w przedmiocie ustalenia, że umowa o pracę, zawarta 2 listopada 1998r. nie została rozwiązana oraz o zapłatę kwoty 72.272.70 zł tytułem wynagrodzenia za pracę, premii, dodatku funkcyjnego i wyrównania zasiłku chorobowego od pozwanej spółki „M.” S.A. w S. w upadłości.

Kasacja powoda zarzuca powyższemu wyrokowi naruszenie prawa materialnego – art. 30 § 1 i art. 32 Kodeksu pracy oraz naruszenie procedury – art.

189 k.p.c., art. 233 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c., art. 382 § 2 k.p.c., art. 386 k.p.c., 391 k.p.c., 477(1) §1 (1) k.p.c.

Jako okoliczności uzasadniające rozpoznanie kasacji wskazuje ona istotne zagadnienie prawne, a mianowicie, czy w świetle art. 477 (1) k.p.c. wskazane jest rozpoznanie przez sąd pracy roszczenia pracownika o dopuszczenie do pracy, gdy zwraca się z roszczeniem o ustalenie, że wiąże go stosunek pracy z pracodawcą oraz oczywistość naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem w granicach określonych powyższą kasacją.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje:

Kasacja, spełniająca wymagania z przepisu art. 393³ k.p.c. podlega dalszej kontroli w postaci tzw. przedsądu a więc badaniu, czy w sprawie występują okoliczności uzasadniające przyjęcie jej do rozpoznania (art. 393 § 1 i 2 k.p.c.) a mianowicie, czy w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne (co polega na przytoczeniu jego treści i wskazaniu argumentów prawnych, które z reguły prowadzą do rozbieżnych ocen prawnych – por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, M.Prawn. 2001, nr 13, poz.670), czy istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości a także potrzeba wykładni przepisów prawnych wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów (co wymaga przedstawienia tych rozbieżności i wykazania, że przepisy je wywołujące nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowej judykaturze sądowej). W ramach przedsądu następuje także badanie, czy zaskarżone orzeczenie oczywiście narusza prawo (przy czym oczywistość ta musi jawić się jako rażąca i od razu dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji) a nadto, czy w sprawie nie występuje nieważność postępowania (art.393 § 2 k.p.c.). Te ostatnie okoliczności Sąd Najwyższy bierze pod uwagę z urzędu, jakkolwiek może je także podnieść strona skarżąca, co podlega ocenie w ramach przedsądu.

Oceniając kasację wniesioną przez powoda Sąd Najwyższy nie dopatruje się występowania przesłanek pozwalających na przyjęcie kasacji do rozpoznania. W

szczegółności nie formułuje ona w istocie zagadnienia prawnego w sposób, jaki oczekiwałby tego Sąd Najwyższy, nie jest też w świetle wywodów kasacji kwestią wymagającą rozstrzygnięcia ani wykładni wskazanych przepisów ani zasady ich stosowania. W sprawie nie występują także wymagające rozstrzygnięcia zagadnienia proceduralne. Zarzuty kasacji dotyczą w istocie własnej wersji stanu faktycznego.

Okolicznością uzasadniającą rozpoznanie w niniejszej sprawie kasacji, wskazana została oczywistość naruszenia prawa przez Sąd oraz potrzeba rozpatrzenia istotnego zagadnienia prawnego.

Jednakże kasacja ta nie wykazała, poza wskazaniem rzekomo błędnie zastosowanych przez Sąd przepisów prawa materialnego i procesowego, argumentów przemawiających za tym, że powyższe spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. W kasacji nie wykazano, że oczywistość naruszenia przez zaskarżone orzeczenie prawa, jawi się jako rażąca od razu, dostrzegalna, uwidoczniająca się bez głębszej analizy sprzeczność wykładni lub stosowania prawa z jego brzmieniem lub powszechnie przyjętymi regułami interpretacji. Powołując się na oczywistość naruszenia prawa przez zaskarżone orzeczenie skarżący obowiązany jest wykazać kwalifikowaną postać tego naruszenia, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 10 stycznia 2003 r. V CZ 187/02, OSNC 2004, Nr 3, poz 49).

Odnosząc się zaś do wskazanego w kasacji istotnego zagadnienia prawnego, trzeba wskazać, iż okoliczność uzasadniająca rozpoznanie kasacji odnosi się tylko do art. 477(1) k.p.c. bez wskazania, którego paragrafu dotyczy. Sąd Najwyższy w wyrokach z dnia 24 marca 1999r. I PKN 631/98 (OSNAPiUS 2000/10/381), z dnia 4 marca 1999r. I PKN 619/98 (OSNAPiUS 2000/9/345) i z dnia 5 listopada 1998 r. I PKN 419/98 (OSNAPiUS 1999/24/738) stanął na stanowisku, że przepis art. 477(1) § 1 i § 2 nie ma zastosowania w postępowaniu apelacyjnym, a więc chybione jest wykazywanie zagadnienia prawnego na tle przepisu, który nie mógł być stosowany przez Sąd drugiej instancji i który nie stanowi podstawy kasacji. Przepis ten zresztą doczekał się obszernej wykładni.

Z powyższych motywów Sąd Najwyższy, nie dopatrując się oczywistości naruszenia prawa zaskarżonym orzeczeniem ani nie stwierdzając nieważności postępowania - na podstawie art. 393⁷ § 1 k.p.c. odmówił przyjęcia kasacji do rozpoznania.